

RINA KENT

**OCELOVÁ
PRINCEZNA**

SÉRIE ROYAL ELITE

OCELOVÁ PRINCEZNA

Copyright © 2019. STEEL PRINCESS by Rina Kent

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3319-4 (pdf)

RINA KENT

OCELOVÁ PRINCEZNA

přeložila Šárka Králíková

Obsah

Playlist

Kapitola 1

Kapitola 2

Kapitola 3

Kapitola 4

Kapitola 5

Kapitola 6

Kapitola 7

Kapitola 8

Kapitola 9

Kapitola 10

Kapitola 11

Kapitola 12

Kapitola 13

Kapitola 14

Kapitola 15

Kapitola 16

Kapitola 17

Kapitola 18

Kapitola 19

Kapitola 20

Kapitola 21

Kapitola 22

Kapitola 23

Kapitola 24

Kapitola 25

Kapitola 26

Kapitola 27

Kapitola 28

Kapitola 29

Kapitola 30

Kapitola 31

Kapitola 32

Kapitola 33

Kapitola 34

Kapitola 35

Kapitola 36

Kapitola 37

Kapitola 38

Kapitola 39

Kapitola 40

Ztraceným duším.

Nejste sami.

Autorská poznámka

Milí přátelé čtenáři,

pokud jste ještě nečetli mé knihy, možná byste měli vědět, že píši temné příběhy, které některým mohou připadat zneklidňující a nepříjemné. Mé knihy a hlavní postavy nejsou pro choulostivé publikum.

Ocelová princezna je romance o středoškolském tyranovi, určená pro zralé mladé čtenáře, a obsahuje kontroverzní situace, které mohou někomu připadat urážlivé.

V Aidenovi žádného hrdinu NENAJDETE. Pokud však toužíte po padouchovi, tak s chutí do toho a vítejte ve světě Aideny Kinga.

Tato kniha je součástí trilogie, nejedná se o samostatný román.

Playlist

Let It Burn – Red
Up in Flames – Coldplay
Death and All His Friends – Coldplay
Up with the Birds – Coldplay
Fun – Coldplay & Tove Lo
Heroin – Badflower
Kill Somebody – YUNGBLUD
Anarchist (Unplugged) – YUNGBLUD
Break In – Halestorm
Unstoppable – Red
Hymn for the Missing – Red
If I Break – Red
Gone – Red
Not Alone – Red
Yours Again – Red
Obsession – Joywave
Teeth – 5 Seconds of Summer
Youngblood – 5 Seconds of Summer
Rush – The Score
The Descent – Bastille
Bury Me Face Down – Grandson
Burning Alive – 8 Graves
My Friends – Bohnes
Guns and Roses – Bohnes
Dead – Normandie
I Don't Care – Our Last Night
Hollow – Barns Courtney
You Should See Me in a Crown – Billie Eilish

Celý playlist najdete na Spotify pod názvem *Steel Princess*.

Kapitola 1

AIDEN

INTUICE JE ZAJÍMAVÁ.

Je jako turbulentní energie vrážející do tvrdého předmětu.

Intuice dokáže už před začátkem bitvy předpovědět, že ji prohrajete.

Já bitvy neprohrávám.

Sotva trenér skončí se svým obvyklým povzbuzováním, popadnu svoji tašku přes rameno a bez jediného slova vykročím ze šatny.

Nash zavolá moje jméno, ale já si nevšímám jeho ani nikoho jiného.

Často se ztrácím ve vlastních myšlenkách a oni dobře vědí, že se nemají cpát mezi mě a moji hlavu.

Krom toho, strávili se mnou už téměř dvě desetiletí, takže by na to měli být zvyklí.

Vytáhnu mobil a zavolám Else.

Má vypnutý telefon.

Elsa si nevypíná telefon.

Nikdy.

Nepřízná to, ale je neustále na příjmu pro případ, že jí zavolá jeden z jejích opatrovníků.

Zastavím se před šatnami a zkusím to znovu.

Pořád nic.

Obvykle jsem spíš pesimista než optimista, protože pozitivní myšlení vás přivede do hrobu.

Zrovna v tuhle chvíli si ale přeju, abych to viděl obráceně.
Přál bych si být na chvíli optimista.

Přál bych si, aby Elsa neměla vypnutý telefon, do prdele.

Obvykle se marnými přáními nezabývám.

„Hej, Kingu!“ Astor do mě zezadu narazí a ovine mi paži kolem ramen.

Uniformu má celou neupravenou a ve vlhkých vlasech má pořád zbytky šamponu, jako by nechtěl ztrácet čas důkladným oplachováním.

Je černou ovcí rodiny. Kdyby ho takhle viděl slavný hrabě Astor, nejspíš by ho zamkl a znovu by ho učil slušnému vychování.

Kdybych nebyl tak duchem nepřítomný, poslal bych váženému hraběti jeho fotku, jen abych viděl jeho reakci.

Občas je docela zábavný.

Navzdory jeho zevnějšku po něm kolemjdoucí dívky významně pokukují. On na jednu mrkne a druhé naznačí, aby mu zavolala.

Tahle škola potřebuje zvednout standardy.

„Vypadáš otřesně,“ řeknu chladně. „A odtáhni tu pracku, než ti ji zlomím.“

„Aaaa, můj kámoš je zpátky,“ zazubí se na mě. „Už jsem se bál, že jsem tě ztratil. Kde jsem to byl? Proč jsem jen přišel za tvým kyselým ksichtem...?“ Luskne prsty. „Jasně! Sešel se Jonathan s ředitelem kvůli hledačům talentů pro Premier League? Přimluvíš se za mě?“

„Jonathan byl tady?“

„No jasně, kámo. Celá škola ví, že tady byl tvůj otec, ale k tobě se to nedoneslo? To jako fakt?“

Jonathan byl na RESu.

Elsa má vypnutý mobil.

Nejradši bych to připsal na vrub náhodě, ale dávno vím, že nic takového neexistuje.

Náhoda je jen výmluva, kterou používají slabí lidé, když je realita praští do tváře.

Nebyla to náhoda, když jsem ji znovu potkal.

A není náhoda, že se teď vypařila.

Říkal jsem jí, aby s Jonathanem nemluvila. Naprosto jasně jsem ji varoval, aby se od něj do prdele držela dál.

Vzduch prořízne zvuk sanitky.

A není to projíždějící sanitka.

Ne. Tahle jede přímo k zadnímu vchodu do školy.

„Ouu,“ Astor se vytáhne na špičky, aby se podíval z okna.

„Drama. Pojdme se koukat.“

Jonathan přijel na RES.

Elsa má vypnutý mobil.

Na RESu je sanitka.

Taková je intuice. Vždycky má pravdu.

Přinejmenším pro tu moji to platí.

„Hej, Kingu.“ Běží k nám Knight. Obočí má ustaraně svraštělé. „Tohle asi budeš chtít vidět.“

„Přesně to jsem mu říkal,“ prohlásí Astor. „Je to drama a toho bychom se vždycky měli účastnit...“

„Jde o Elsu,“ skočí mu do řeči Knight. „Topila se v bazéně.“

Kapitola 2

ELSA

Minulost

„JESTLI JSI SLABÁ, NEMŮŽEŠ BÝT MOJE.“

Ten strašidelný hlas se změnil v bzučení. Dlouhé, zapomenuté bzučení.

Voda mi plní ústa, nos i uši.

„Bojuj!“ vykřikne ten hlas nade mnou. „Bojuj, Elso!“

Končetinami máchám ve vodě. Hrud' se mi stahuje zadržovanou energií.

Nemůžu se nadechnout.

Prosím, dovol mi se nadechnout.

Do svých spárů mě láká povědomá otupělost. Mé končetiny už se téměř ani nehýbají.

Někdo mě vytáhne z vody. Lapám po vzduchu, kašlu a prskám. Srdce mi málem vyskočí z hrudi.

Několikrát zamrkám, ale stále vidím rozmazaně.

Ponurý, vlhký vzduch mi obaluje kůži, až se leskne a lepí. Oblečení mám přitisknuté k tělu a celá se třesu. Cvakají mi zuby, ale ty příšery mě nenechají být.

Chci vyslovit jedno jméno, ale pokud to udělám, tak mě jen nehodí do vody, ale budu se muset stát tím, koho nesmím jmenovat.

Tak volám to druhé.

Jediné jméno, které mi zbylo.

„Ma-“

Znovu mě hodí do vody.

Tentokrát se ani nestihnu zhluboka nadechnout.

Ani se nemůžu bránit.

Proč bych vzdorovala, když mi ty příšery nedovolí bojovat?

Brzy budu jako ten, kterého nesmím jmenovat.

Brzy bude máma objímat někoho jiného, protože už nebude moct objímat mě.

Ty příšery jí i mně vzaly všechno.

Ty příšery mě zabily. Ne jednou, dokonce ani dvakrát, ale pořád dokola.

Možná jsem nikdy neměla přežít.

Kdybych nepřežila, ty příšery by mě nezabily znovu.

Kdybych nepřežila, byla bych jako ten, kterého nesmím jmenovat, a jako ti, kteří ho následovali.

To se stává těm, kteří jim nedokážou uniknout, že?

Ty příšery si berou všechno, co chtějí.

Ruka mě chytí za paži a vytáhne mě z vody. Rty se mi stočí v úsměvu.

Je tady pro mě.

Vždycky tu pro mě bude.

Končetiny ani plíce mě neposlouchají. Ani nedokážu otevřít ústa a nadechnout se.

Dokážu pouze zavřít oči a nechat se unést do temnoty.

Současnost

POOTEVŘU OČI A NA CHŘÍPÍ MI ZAÚTOČÍ PACH DEZINFEKCE.

Zdá se mi, že se celou věčnost dívám na bílý strop a nechávám se tím pachem celá prosytit.

Tohle musí být nemocnice.

Proč jsem v nemocnici?

Jsem tak dezorientovaná, že si nedokážu vybavit, co se stalo, než mě sem přijali.

Něco kvůli... Mohlo by to být...?

Přitisknu si ruku na hrud', ale nenajdu žádné obvazy.

Dobře, takže tohle není kvůli operaci srdce.

Snažím se z mozku vydolovat odpovědi, ale motá se mi hlava. Všechno mi to připadá jako obří černá skládanka bez dílků, které bych mohla poskládat dohromady.

„Zlatíčko. Jsi vzhůru.“ Ode dveří ke mně dolehne pronikavý hlas a pak se teta objeví vedle mojí postele.

Rudé vlasy má stažené do drdolu a na sobě má kalhotový kostým. V obličeji je znepokojivě bílá, ještě víc než obvykle.

„Teto...“ Zarazí mě únava v mém hlase a odkašlu si. „Co se stalo?“

Pokusím se posadit a teta mi pomůže tím, že nastaví nemocniční postel a za záda mi zastrčí polštář. Upřu pohled na jehlu, kterou mám zavedenou do žíly, a hluboko pod kůží ucítím mravenčení.

Odtrhnu od ní pohled a zaměřím se na tetu.

Sedí na okraji postele a mračí se. „Ty si nevzpomínáš?“

„Šla jsem na parkoviště a pak...“

Elsini rodiče mu zabili matku. Aiden by se na tu zrudu ani nepodíval, kdyby nechtěl, aby zaplatila za hříchy své rodiny.

Pod nápořem slov Jonathana Kinga několikrát zamrčkám.

Je to jen sen.

Nemůže to být pravda.

Čím víc to popírám, tím víc na mě ty vzpomínky útočí. Jsou jako rozbouřená voda, která mě pohltila a vytlačila mi vzduch z plic.

Lapám po dechu.

Ale nic tu není. Žádný vzduch.

Nemůžu dýchat.

„Jeden z tvých spolužáků tě našel v bazénu. Přestala jsi dýchat a škola zavolala sanitku...“

Teta mluví dál, ale já bojuju o dech. Něco těžkého mi stlačuje hrudník a plíce.

V nemocničním hábitu sevřu ruku v pěst a začnu se tlouct do hrudi.

Buch.

Buch.

Buch.

Dýchej.

Dýchej, ty hloupá náno.

„Els!“ zaječí teta, až se jí zlomí hlas. „Co se děje?“

Buch.

Buch.

Buch.

Čím silněji se tluču, tím spíš se nemůžu nadechnout. Vzduch nemůže dovnitř ani ven. Udusím se.

Přestanu dýchat, stejně jako ve vodě.

Tohle je konec.

„Els!“

Tetin hlas je roztřesený a ostrý. Pokusí se mi sevřít zápěstí, ale nesvede to. Nic mi nezabrání mlátit se do hrudi stále znovu a znovu.

V tvých žilách proudí ocelová krev.

Jsi mé mistrovské dílo, Elso.

Moje chloubka.

Můj odkaz.

Pokoj se zaplní hlukem. Sotva postřehnu strýcův hlas. Tetiny výkřiky. Lékaře. Sestry.

Někdo na mě mluví. Zorničky mi zasáhne oslepující světlo.

Buch.

Buch.

Buch.

Vypadni.

Popadnou mě silné ruce, ale já se nemůžu přestat tlouct. Přivážou mi ruce k posteli, látka se mi zařízne do zápěstí.

Něco mi říkají, ale já je přes hučení v uších neslyším.

Už je po všem.

Všechno skončilo.

Překřikuju všechny zvuky v místnosti.

Vypadni!

Vypadni ze mě!

Do kůže mě píchne jehla.

Au.

Ruce mi klesnou k bokům a mé pohyby se zpomalí.

Protočí se mi panenky.

Je konec.

Jsi spokojená, příšero?

Kapitola 3

ELSA

KDYŽ SE ZNOVU PROBUDÍM, TETA SE STRÝCEM SEDÍ VEDLE mě.

Teta má opuchlé oči, jako by plakala. Jemným, vlhkým hadříkem mi otírá ruku. Je to uklidňující, konejšivé.

Nejraději bych zase zavřela oči a vrátila se do toho prázdna, z něhož jsem se právě vynořila.

Je tam ticho. Takové ticho, že nic nevidím ani necítím.

Tady mne ze všech stran obklopuje dezinfekce a pach čisticích prostředků.

Nenávidím ten smrad. Připomíná mi mou operaci a to, jak jsem naprosto abnormální.

Už se chystám znovu usnout, když si všimnu něčeho na te-
tiných rukou. Vyhrnuly se jí rukávy saka a odhalily škrábance
na zápěstí.

Horečným pohledem přejeďu na strýce. Oběma lokty se opírá
o kolena a sleduje mě s nakrčeným obočím a odhodlaným vý-
razem ve tváři.

Ne.

To jsem neudělala.

... nebo ano?

Ta scéna je jako flashback z doby, kdy jsem mívala noční můry.

A epizody.

Měla jsem epizodu v nemocnici. Myslím, že jsem zase uhodila
svou tetu. Ty škrábance jsem způsobila já.

Já jí *ublížila*.

„Omlouvám se,“ zašeptám a pomalu se posadím.

„Zlatíčko.“ Teta mi přestane otírat ruku a prudce mě sevře v objetí. „Jsem tak ráda, že jsi zase tady.“

„Mrzí mě, že jsem ti ublížila, teto. Tolik mě to mrzí.“ Fňukám jí do ramene. „Nechtěla jsem to udělat. Já nevím, co to se mnou je.“

„Nic s tebou není, jasné?“ Odtáhne se a s přísným výrazem mi zastrčí vlasy za uši. „Jsi jen vystresovaná. Že ano, Jaxone?“

„Ano, broučku.“ Strýc se přisune blíž, chytí mě za ruku a přinutí se k úsměvu. „Byl to jen záchvat paniky. Doktor říkal, že to nebylo tak zlé, jak to vypadalo.“

„Ale...“ s rozechvělým rtem ukážu na škrábance na tetině zápěstí, „ublížila jsem tetě a...“

„Doktor říkal, že jsem tě neměla zastavovat, když jsi měla panický záchvat.“ Usměje se a pohladí mě po vlasech, jako bych byla malá hodná holčička. „Nebyla to tvoje vina, zlatíčko.“

Jak to může brát s takovou lehkostí? Ublížila jsem jí.

A neudělala jsem to poprvé.

Nevím, co bych udělala, kdyby ji strýc nevyhnal pryč.

Kdyby mi doktoři v tu chvíli něco nepíchli, mohla jsem jí způsobit mnohem horší zranění než škrábance.

Teta je pro mě jako matka. Nemůže být normální, že jí ubližuju.

„Pověz mi, co se stalo ve škole,“ vybidne mě teta a strýc se přisune o kousek blíž.

Pevně sevřu rty.

Opět mě začne mravenčit pod kůží.

Hrozí, že mě znovu přemůže to, kvůli čemu jsem dostala panický záchvat.

Pokoj se roztočí a volnou ruku pod příkrývkou sevřu v pěst tak silně, až mi zbělají klouby.

Aiden mě uháněl kvůli pomstě. Snažil se mě sbalit, jen aby mě ranil.

Aby mě *zničil*, jak slíbil.

Celé to byla lež.

Hra.

Od samého začátku jsem byla pěšákem na jeho šachovnici a byla jsem tak naivní, že jsem to ani nepostřehla.

Ne. Postřehla jsem to.

Jen jsem byla tak hloupá, že jsem to nebrala vážně.

„Broučku.“ Strýcův hlas ztvrdne. „Zůstaň s námi.“

Zatřesu hlavou a znovu se zaměřím na jejich tváře. Mlžný opar téměř zmizí, jak si prohlížím jejich ustarané výrazy.

Teta je celá rudá, jako by očekávala, že ji znovu udeřím. Strýc se předklání, jako by mě chtěl zastavit, kdybych se na ni vrhla.

Nemůžu je znovu podrobit tomu peklu, které se strhlo předtím. Museli odejít z práce, aby tu mohli být. Nemůžu je zatěžovat ještě víc.

Teta chytí mou ruku do své. „Kvůli opravám u bazénu nefungovaly bezpečnostní kamery. Pamatuješ si, co se stalo?“

Celým tělem mi projede zachvění a napnu všechny svaly.

Vznášela jsem se a vznášela jsem se a *vznášela jsem se*.

Nemohla jsem dýchat.

Hltala jsem jen vodu a další vodu.

Stále ještě cítím na jazyku chlór.

Byla mi taková zima. Byla mi *strašná* zima, když jsem se tam vznášela.

Na okamžik jsem si myslela, že je konec. Přesně takovýto pocit to je, že ano? Je to nekonečné.

A osamělé.

A studené.

Peklo není jen spalující oheň. Voda je mým vlastním druhem pekla.

Studeného pekla.

Někdo mě strčil.

Myslím, že mě do bazénu srazila něčí ruka.

Nemůžu si ale být jistá, že to je pravda. Třeba je to jen výplod mé představivosti. Přece jen jsem byla mimo od parkoviště až k bazénu. Vůbec jsem k tomu bazénu neměla co chodit.

Cestou tam jsem ztratila pojem o čase a nevzpomínám si na lidi, které jsem viděla, tak proč by mě nemohla mást vlastní mysl? Když uvěřím, že mě někdo strčil, můj mozek mě dokáže ochránit před přesvědčením, že jsem tam skočila dobrovolně.

To je... děsivá myšlenka.

Nemůžu nijak dokázat, že mě někdo strčil, a v žádném případě nebudu tetě a strýci přidělovat starosti, když si tím sama nemůžu být jistá.

Popotáhnu a usměju se. „Asi jsem zakopla.“

„Proč jsi vůbec chodila k bazénu?“ zeptá se teta. „Vyhýbáš se jim jako čert kříži.“

„Blair,“ strýc jí věnuje významný pohled.

„Co je? Dobrovolně by se k bazénu nepřiblížila.“ Přimhouří oči. „Přinutil tě k tomu Aiden?“

Při zmínce jeho jména se mi sevře srdce, ale zavrtím hlavou.

„Byl na tréninku...“ Odmlčím se, když mi do hlavy pronikne šílená myšlenka.

Skutečně byl na tréninku?

Je to nejlepší útočník a může odejít, kdy se mu zachce. Mohl být u bazénu.

Roztřesou se mi rty.

Ale nemohl to být on, kdo mě strčil, že ne?

V duchu si dám facku. Musím ho přestat považovat za svěťce, kterým nikdy nebude.

Faktem je, že Aiden King je schopný mě utopit.

Přece jen je jediný na RESu, kdo mě chce zničit.

„Nedělej ukvapené závěry, Blair,“ napomene tetu strýc.

„Jen se snažím zjistit, co se přihodilo. Dobrovolně by k bazénu nešla.“

Má pravdu. Neudělala bych to.

Ale stejně jsem se ocitla u bazénu. Nikdo mě nechytí za ruku a neodvedl mě tam, donesly mě tam moje vlastní nohy.

Co se mi to krucinál v tu chvíli moje podvědomí snažilo říct?

Ode dveří se ozve zaklepání a všichni tři vzhledneme.

„Pojď dál,“ řekne strýc.

Když do nemocničního pokoje vstoupí mladík v uniformě RESu, otřu si oči. Vypadá dost starý na to, aby chodil do posledního ročníku, ale ještě nikdy jsem ho neviděla.

A není to zrovna nenápadný typ.

Je vysoký, má široká ramena a pronikavé oříškové oči, které mi jsou malinko povědomé.

Světlé vlasy má ostříhané nakrátko, skoro na ježka.

Připadá mi, jako bychom se už někdy potkali, ale ne pořádně.

„Knox,“ vstane tetu se zářivým úsměvem, „pojď dál.“

Knox? Pojď dál?

Tázavě se po nich podívám.

„Zlatíčko.“ Tetin pohled sklouzne ze mě k tomu cizímu chlapci. „Knox tě vytáhl z bazénu a zavolal sanitku. Kdyby ti neposkytl první pomoc, možná by ses nedokázala sama nadechnout.“

„Jsem rád, že jsi v pořádku.“ Usměje se, až se mu přivrou oči.

Je to překvapivě okouzující.

„Aha,“ řeknu. „Nevím, jak ti dostatečně poděkovat.“

„Právě jsi to udělala.“ Znovu se usměje. „To je pořádný začátek na Royal Elite, že?“

„Začátek?“ zeptám se.

„Zrovna jsem přestoupil na RES. Dnešek byl můj první den.“

To vysvětluje, proč jsem ho ještě nikdy neviděla.

Znovu se otevřou dveře a mně se zadrhne dech v hrdle.

Dovnitř vkročí Aiden a za ním Kim.

Když ho přejedu pohledem od hlavy až k patě, roztřesou se mi rty. Jeho uniforma vypadá dokonale – až na chybějící kravatu, jako obvykle. Inkoustově černé vlasy má rozčuchané a kovové oči vyhlížejí neutrálně, jako by byl jen na procházce.

Ale takový Aiden přece je; neodolatelný jako bůh a nebezpečný jako bestie.

A smutné je, že jsem to celou dobu věděla.

To, že jsem odmítla vyslyšet zdravý rozum a prohlédnout jeho přetvářku, neznamená, že mě oklamal.

Ne, to vyškrtněte. Sama sobě jsem namluvila, že se Aiden dá napravit.

Ďáblové jsou nenapravitelní.

Ďáblové mohou jen shořet.

Řekl mi, že mě zničí, a přesně to udělal.

Je čas, abych mu to oplatila.

Na všechny se usměju. „Můžu si s Aidenem promluvit o samotě?“

Až skončím, nezůstane z něj vůbec nic. Stejně jako ze mě.

Vždycky jsem v nitru chovala temnotu.

Vzdorovala jsem jí.

Popírala jsem ji.

Nastal čas ji přijmout.

Přece jen, člověk musí být bestie, aby dokázal nějakou bestii zničit.

Kapitola 4

AIDEN

KDYŽ REEDOVÁ ODCHÁZÍ Z MÍSTNOSTI, JEJÍ TÁZAVÝ POHLED přeskakuje mezi mnou a Elsou jako pingpongový míček.

Nevšímám si jí.

Nevšímám si nikoho, krom Elsy.

A toho nového chlapce. Elsina zachránce.

Jejího rytíře v zasrané nablýskané zbroji.

Jak lze nejnázve zlomit rytíře a rozdrtit ho na kusy?

Ne, raději použiju ten nejtěžší způsob, jak ho spálit, a budu se dívat, jak se pomalu mění v popel.

Když odchází ke dveřím, věnuje Else ještě jeden poslední odporně sladký úsměv.

Nakloním hlavu na stranu, studuju řeč jeho těla a hledám nějakou slabinu.

Je příliš vyrovnaný, ale já něco najdu.

Jako vždycky.

Když se otočím k Else, cuká mi levé oko.

Else se přezdívá Ledovka, a to z dobrého důvodu. Není společenská – ani zdaleka ne. Její úsměvy jsou přinejlepším rozpačité, i když s někým mluví. V duchu si přeje, aby ti lidé zmizeli a přestali se snažit proniknout do její introvertní bubliny.

Nyní se však usmívá.

Ne.

Nejenže se usmívá, navíc jemně cuká nosem a má zasněné oči.

Takhle se na mě usmívá po sexu.

Nebo když spí ovinutá kolem mého těla.

Tenhle úsměv patří jenom *mně*.

Proč se kurva takhle usmívá na toho nového kluka?

Sice už zavřel dveře, ale já se dál koukám jeho směrem.

Říkal jsem, že se budu dívat, jak hoří?

Změna plánu. To by bylo příliš milosrdné.

Ovládnou svůj výraz a klesnu na židli naproti Elsině nemocniční posteli. Její světle blondaté vlasy ztratily svůj lesk a spadají jí po obou stranách bílého obličejce. Pleť má ještě bledší než obvykle.

Nemocniční hábit vypadá o tři čísla větší, takže neukazuje ani náznak její postavy.

Přesto je k sežrání.

Do porcelánově bílé kůže a do žíly pod ní má zapíchnutou jehlu. Skvrna kolem vpichu vypadá jako rudá růže.

Dívám se na ni déle, než je nutné.

Skoro se to podobá cucflekům, které jsem jí udělal kolem jizvy.

Nedokonalost v maličkostech.

Pohledem sklouznou k jejím očím.

Pozoruje mé ruce, které mám nenuceně svěšené přes kolena.

Nejradši bych jí vyhuboval kvůli tomu novému chlapci, ale dnes na to není vhodná doba.

Téměř se utopila.

Vznášela se na hladině bazénu a já tam nebyl.

Pomyšlení, že jsem ji málem ztratil, sotva jsem ji konečně získal, v mém nitru probouzí sklíčenost.

Stejnou, jakou jsem cítil, když umřela Alicia.

Nebýt toho nového chlapce, Elsa by tu neseděla.

Hmm. Možná ho nebudu trýznit příliš dlouho, než ho zamáčknu do země.

Elsiny jiskřivé modré oči se zaměří zpět na můj obličej. Teď v nich však nic nejiskří.

Jsou temné a mrtvé jako dno oceánu.

Dívá se na mě, ale nevidí mě. Připadá mi, jako by se ztratila ve svém vlastním světě, do něhož nechce nikoho vpustit.

Do prdele s tím.

Přede mnou se skrývat nebude. Ne teď.

„Co se stalo?“ zeptám se.

„Byla mi zima,“ řekne bezbarvým hlasem a bez emocí. „Víš, jaká ti je zima, když se topíš? Když se dusíš? Když lapáš po dechu, ale nedostaneš nic jiného než vodu?“

„Ne.“

Neradostně se usklíbne. „Samozřejmě, že ne. Ty necítíš nic.“

„Směřuješ tím někam?“

Okamžik na mě zírá. Mlčky.

Oplácím jí pohled i mlčení.

Tohle je jedna z metod, které Jonathan mě i Leviho naučil. Mlčení můžete využít ve svůj prospěch.

Lidem je většinou dlouhé, trapné ticho nepříjemné, a tak cítí nutkání ho něčím zaplnit, nebo vám poskytnout odpověď, kterou potřebujete.

Elsa by ale tuhle techniku neměla zkoušet na mě, protože mě pouhé mlčení nezlomí.

Studuju její tvář a snažím se poznat, jestli blafuje, ale její tvář je naprosto bezvýrazná.

Hmm. Zajímavé.

Odkdy je tak nečitelná?

Když jsem se dozvěděl, že se málem utopila, zavolał jsem Jonathanovi. Tvrdil mi, že s Elsou na RESu vůbec nemluvil. Krom toho má být celá ta věc v mých rukou. Jonathan by se do toho nepletl.

Ale intuice, která mě pronásleduje už od tréninku, odmítá zmizet.

„Bavilo tě to celou tu dobu?“ zeptá se nakonec.

„Co?“

„To, jak jsi mě ničil za to, co udělali mí rodiče.“

Nakloním hlavu na stranu.

Tohle by neměla vědět.

Jonathan nelže. Když mi řekl, že s ní nemluvil, tak s ní nemluvil. Krom toho, on rád své oběti napadá ze zálohy. Není v jeho zájmu, aby se Elsa tohle dozvěděla.

„Jak jsi to zjistila?“ zeptám se lehkovážně.

„Mám své metody.“

Přimhouřím oči nad tónem, jakým to řekla. Vyzývá mě a zvíře v mém nitru se cuká, jak chce tu výzvu přijmout.

Klid, chlapče. Teď ne.

„Na něco jsem se tě ptala,“ pokračuje.

„Na co?“

„Víš, nechtěla jsem tomu věřit, ale teď mi to dává dokonalý smysl. Přece jen, hned při našem prvním setkání jsi mi řekl, že mě zničíš. Věděl jsi o mé minulosti už tehdy?“

mlčím.

„Na tohle neodpovíš? A co tohle?“ Na okamžik se zarazí.
„Nespáchala tvoje matka sebevraždu nebo tak něco? Jak ji moji rodiče mohli zabít až z Birminghamu?“

Kolik přesně toho ví?

Jak daleko do minulosti pronikla?

Počkat.

Vrátily se jí vzpomínky?

„Dodržíš svůj slib?“ zeptám se.

Nakrčí obočí. „Jaký slib?“

Takže si to nepamatuje.

To dává smysl. Přece jen, Alicia by do jejích vzpomínek patřit neměla.

„Chci se rozejít.“ Zavrtí hlavou a hořce se zasměje. „Vlastně ne. Vždyť jsme spolu nikdy ani nechodili. Tedy chci ukončit to, co teď mezi sebou máme.“

Cuká mi levé oko, ale nic neřeknu. Pokud promluví, přejdou rovnou k činům. Přitisknu ji k posteli a vyšukám jí ten nápad z hlavy.

To by ale upozornilo její opatrovníky, kteří nás možná právě teď poslouchají za dveřmi.

Krom toho si potřebuje odpočinout.

Radši se přinutím k úsměvu. „Zkus to znovu, miláčku.“

Překříží si bledé paže na hrudi.

Je to hloupé gesto.

Už se měla naučit, že mě nic – absolutně *nic* – nezastaví, když si ji budu chtít vzít.

Elsa si může nasadit svoji zbroj, ale já ji dokážu probodnout. Krucinál, i kdyby se schovala v pevnosti, strhnul bych celou tu zasranou věc k zemi, abych se k ní dostal.

„Jestli mě nenecháš jít,“ řekne chladně, „tak všem povím, že jsi mě do toho bazénu strčil ty.“

„Jaký máš důkaz?“

„Žádný nepotřebuju. Je to výpověď oběti.“

„Hmm. Bude to tvoje slovo proti mému, miláčku, a mně může celý tým i s trenérem poskytnout alibi.“

Pokrčí ramenem. „Na tom nezáleží. Nikdo ze školy si nebude myslet, že chodím s někým, koho jsem obvinila, že mě strčil do vody.“

„Myslíš si, že mi kurva záleží na tom, co si všichni myslí?“

„Bude ti na tom záležet.“ Její zasraný chladný tón mi drásá nervy. „Protože tentokrát to bude boj na smrt, Kingu.“

King.

Řekla mi *King*.

Chtěl jsem od ní, aby mě tak oslovovala, když jsem ji chtěl zničit, ale nyní mi to připadá jako rána do zad.

„Myslíš si, že mě dokážeš porazit, miláčku?“ Vstanu a pomalu jako dravec se k ní připlížím.

Škoda, že dneska není cítit tou kokosovou vůní. Místo toho celá čpí nemocnicí.

Stará Elsa by mě sledovala vykulenýma zdivočelýma očima. V těch jiskřivých modrých očích by se horlivě rozhodovala, jestli má bojovat nebo šetřit síly.

Tahle Elsa je jiná.

Neucukne. Zůstane nehybná jako socha.

Studená, ledová socha.

Tohle není moje Elsa.

Ovšem nevdí mi tu sochu rozbít, abych ji vytáhl ven.

Zírá na mě zakalenýma očima. „Jsme nepřátelé, že ano?“

„Možná.“

„V tom případě to skončilo,“ řekne důrazněji, než je nutné.

Odhrnu jí blond pramen za ucho a vychutnám si teplo její kůže na té mé.

„V tom se právě pleteš, miláčku,“ zamumlám jí u úst. „To, že jsme nepřátelé, nemění nic na tom, že jsi kurva moje.“

Kapitola 5

ELSA

S KIM ZAVĚŠENOU NA PAŽI PROCHÁZÍM ŠKOLNÍMI CHODBAMI.

Dnes je ponurý den.

Ze starých zdí prýští chmurná energie, jako by se v nich usídlili duchové.

Žádní studenti si nás teď nedobírají a neposmívají se nám, ale přesto mi to připadá jako ty dny, kdy pro mě chodba představovala válečnou zónu.

Ne.

Tentokrát je to mnohem horší.

Je to hloupé, ale dala bych přednost šikaně před touhle chůzí se zdrcující vahou na hrudi.

Tenkrát mým ledovým zevnějškem nedokázal nikdo z nich proniknout.

Nikdo z nich se nedostal až ke mně.

Svým způsobem jsem byla nedotknutelná.

Nyní se topím a nemůžu vyplavat na hladinu, abych se nadechla.

„Určitě si nepotřebuješ odpočinout?“ Kim mě bedlivě pozoruje, jako bych byla tenký led, který by pod ní mohl prasknout. „Škola nikam neuteče.“

Ona, teta a strýc mě od chvíle, kdy mě včera propustili z nemocnice, hlídají jako ostříži.

Vzhledem k tomu, že jsem neutrpěla žádná zranění, mě přijali jen na čtyřicet hodin na pozorování.

Teta, strýc a Kim byli nepřetržitě u mě. Dokonce i na toaletu mě doprovázela teta nebo Kim.

Je normální, že si dělají starosti.

Ale je v tom něco víc. Ani jeden z těch tří nevyslovil nahlas podezření, které jim duní v hlavě.

Vzhledem k tomu, že se k bazénům nikdy nepřibližuju dobrovolně, nevěří, že jsem prostě „uklouzla a upadla“.

Nejspíš si myslí, že jsem... co? Že jsem se pokusila zabít? Že mám sebevražedné sklony?

Dlouze si povzdechnu. Vzhledem k tomu, že ani já nevím, co se ten den stalo, je nemůžu uklidnit, aniž bych působila stejně pomateně jako během té epizody v nemocnici.

„Jsem úplně v pohodě,“ usměju se na Kim. „Krom toho, ani omylem bych tě tady nenechala samotnou.“

Z boku mě obejmě. „Chceš být odpoledne se mnou a Kirem?“

„Jasně.“

Tímhle způsobem mě nebude muset spustit z očí a nenechá mě samotnou s mými myšlenkami.

Má pravdu.

Prospěje mi, když nebudu uzavřená ve vlastní hlavě.

Až příliš rychle se z ní stává velice temné místo.

„Dobré ráno, dámy.“

Při zvuku Knoxova hlasu se obě zarazíme na místě. Stojí tam s jednou rukou v kapse kalhot a s bezstarostným úsměvem na tváři.

„Ahoj, Knoxi.“

Přejede mě očima. „Už je ti líp?“

Přikývnu. „Ještě jednou, nemůžu ti za to dost poděkovat.“

„Nápodobně. Můžu ti děkuju.“ Kim mu potřese rukou a v očích se jí zalesknou slzy. „Nevím, co bych dělala, kdyby se jí něco stalo.“

„Kim...“

Proboha. To je trapas.

Teta a strýc to nejspíš vnímají stejně – pokud ne ještě hůř –, ale ti dva se aspoň vynasnažili, aby to na sobě nedali znát.

„Jsem rád, že jsem tam byl.“ Opět se na mě usměje: „Teď mi dlužíš laskavost.“

„Jasně,“ odpovím.

„Co kdybyste mě tu provedly?“ Předkloní se a zašeptá: „Nebudu lhát, připadám si tady trošku ztracený.“

„Ten pocit znám,“ zasměju se a potřesu hlavou. „Co třeba po škole? Dneska nemám trénink.“

Nebo spíš teta zavolala trenérce Nessrinové a ve vsí slušnosti jí nařídila, aby mi dala volno.

„Tak zatím.“ Ještě jednou se usměje a pak zmizí za rohem.

Kim přeskakuje pohledem mezi mnou a místem, kam Knox odešel. „Můžu ho tady provést já.“

„Proč?“ strčím do ní a zlomyslně se zazubím. „Líbí se ti?“

„Je sexy, to jo, ale není to můj typ.“

„Tak proč bys ho tady chtěla provázet?“

„Ehm... Ellie. Je pravda, že ti Knox zachránil život a měla bys mu být vděčná, ale víš, že King vyletí z kůže, když tě s ním uvidí, že jo?“

„Do prdele s Kingem.“

„Počkat. Cože?“ Oči jí málem vypadnou z důlků. „COŽE?“

„Skončili jsme spolu. Už přede mnou jeho jméno nikdy ne-vyslovuj.“

„Ale... ale... proč?“

„Protože jsem se konečně probudila a spatřila ho takového, jaký je.“

Zrůdný.

Z toho, jak lehkovážně mluvil v nemocnici, mi vše krev v žilách.

Neomluvil se, ani se nepokusil nic vysvětlit.

Neřekl mi, že to, co jsem slyšela, jsou lži. Dokonce se ani nepokusil hájit.

Choval se stejně arogantně jako obvykle.

On se možná nezměnil, ale já ano.

Tentokrát už mu nedovolím, aby si mě omotával kolem prstu.

Sotva s Kim vstoupíme do učebny, vrhne se na mě Ronan a Xander. A přímo za nimi přijde Cole.

„Ellie,“ Ronan mě chytí za ruku. „Včera jsem nemohl usnout, jak jsem na tebe pořád myslel.“

„Hulil trávu,“ podotkne Xander.

„Neser, kreténe! Hulil jsem, protože jsem nemohl spát.“ Ronan odstrčí Xandera stranou a s lítostí se mi zadívá do očí. „Dokonce jsem ani neuspořádal večírek, *chérie*.“

„Aha, děkuju?“ řeknu rozpačitě.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Cole.

Usměju se a hlasitě, aby mě celá třída slyšela, prohlásím: „Něco takového mě nezabije.“

„Večírek u mě! Oslavíme Elliin návrat mezi živé!“ oznámí Ronan a mnozí ve třídě zajásají.

„To není dobrý nápad.“ Kim se nejistě usměje. „Ellie nemá večírky ráda.“

„Budu tam,“ řeknu jim.

Všichni, včetně Ronana, na mě civí s otevřenými ústy.

„Ty se opravdu ukážeš, aniž bych tě musel nutit?“ Ronan si mě podezřívavě prohlíží. „Chystal jsem se okrást Knighta a Nashe a dát ti jejich prachy jako úplatek.“

Sobě navzdory se usměju. Takový vliv má Ronan na všechny. „Opravdu se ukážu, aniž bys mě musel nutit.“